

РЕШЕНИЕ

№ 1771

гр. София, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Д СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Здравка Иванова

Членове: Наталия П. Лаловска
 Яна Борисова

при участието на секретаря Екатерина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Яна Борисова Въззивно гражданско дело № 20211100508783 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение от 24.02.2021 г., постановено по гр.д.№ 57931, по описа на СРС за 2020 г., 62 състав, е признато за установено по реда на чл.422 от ГПК, че Л. М. Г. /починала в хода на процеса и заместена от своя наследник Г. Р. – дъщеря/ дължи на „Топлофикация София“ ЕАД сумата от 1765,05 лв. – за топлинна енергия и за дялово разпределение за периода от 05.2017 г. до 04.2019 г., ведно със законната лихва, считано от 30.09.2020 г. до датата на изплащане, както и сумата от 191,57 лв. – мораторна лихва за периода от 15.09.2018 г. до 18.09.2020 г., като исковите са отхвърлени за разликата до предявения размер за главниците от 1887,36 лв. и до 252,07 лв. за мораторна лихва върху двете главници общо. С решението ответницата е осъдена да заплати на ищеца разноски за заповедното производство в размер на 84,86 лв. и 1191,47 лв. за исковото производство.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца – „Н.“ ЕАД.

Производството по настоящото дело е образувано по повод подадена въззивна жалба от Л. Г. /починала в хода на процеса и заместена от своя наследник Г. Р. – дъщеря/ срещу решението в частта, в която са уважени исковите претенции. Сочи, че неправилно СРС приел, че същата е потребител на топлинна енергия, неправилно съдът присъдил и лихви, въпреки че ищецът не ангажирал доказателства относно датата на публикуване на сумите в сайта на дружеството, като се позовава на ОУ от 2014 г. Неправилно съдът присъдил и претендирани суми за дялово разпределение, тъй като същите били недължими. Моли решението да бъде отменено в обжалваната част и вместо него да бъде постановено друго, с което исковите претенции бъдат отхвърлени.

Постъпила е и частна жалба от адв.Н. К. против определение от 19.04.2021 г., с което е оставена без уважение молба за изменение на решението в частта за разноските.

В срока за отговор не е постъпил такъв нито от въззиваемия, нито от третото лице-помагач.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо в обжалваната част. Не е допуснато и нарушение на императивни материални норми.

Съдът намира, че решението е и правилно, като споделя изложените от първоинстанционния съд мотиви и препраща към тях на основание чл.272 от ГПК.

За пълнота, с оглед оплакванията във въззивната жалба, следва да се посочи следното:

Установено е по делото, че процесният имот е бил топлофициран и че сградата - етажна собственост /в която се намира този имот/ е била присъединена към топлопреносната мрежа.

От представения препис на нотариален акт се установява, че ответницата е придобила собствеността върху имота. Съгласно разпоредбата на чл.153,ал.1 от Закона за енергетиката е посочено, че всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3. Отделно от това Законът за енергетиката /обнародван в ДВ, бр.107 от 09.12.2003 г./ сочи в разпоредбата на чл.149,ал.1,т.6 основния източник, пораждащ облигационно правоотношение, и това несъмнено е писмен договор, сключен при общи условия, по силата на който възникват права и задължения за страните. В случая е представена и молба за откриване на партида, която по своето правно естество представлява предложение (оферта) за сключване на договор за доставка на услуги за посочения в него имот. - арг. от чл. 13 ЗЗД. Като е приело това заявление, входирало го е при себе си, открило е партида по нов клиентски номер и е доставило услуги до процесния апартамент, ищцовото дружество е приело предложението на ответника за сключване на договор за доставка на топлинна енергия. Ето защо съдът намира, че е доказано възникването на облигационни отношения между страните през процесния период, като ответницата /заместена в хода на процеса от своя наследник/ по силата на чл.153,ал.1 от ЗЕ дължи заплащането на доставената през процесния период енергия.

Съгласно заключението на съдебно-техническата експертиза, което съдът кредитира поради неговата логичност и обоснованост, за процесния период е била начислена топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, няма начислявана енергия за отопление на общи части във входа, съгласно акт за изключване на отоплението в стълбището на жилищната сграда, начислявана е енергия за БГВ, като за

периода м.05.2017 г. – 30.04.2018 г. въз основа на отчет за 1 бр.топъл водомер, извършен на 11.05.2018 г. За отчетен период м.01.05.2018 г. – 30.04.2019 г. при наличен в имота водомер и при условията на неосигурен достъп, за който ФДР е съставила констативен протокол на 22.05.2019 г., втора дата на отчет, същият е подписан от домоуправител и представител на ФДР.

СРС правилно се е позовавало на заключението на съдебно-счетоводната експертиза, което въззивната инстанция също кредитира поради неговата логичност и обоснованост, като са присъдени дължимите суми единствено за периода от 30.09.2017 г. до 04.2019 г. в размер на 1765,05 лв., като за остатъка е уважено възражението на ответницата за погасяването им по давност.

Оплакването на жалбоподателката относно обстоятелството, че не била поставена в забава, съдът също намира за неоснователно. Въззивницата се позовава на общи условия от 2014 г., които изискват заплащане на сумите в 30-дневен срок от публикуване на фактурата за потребено количество топлинна енергия. Същите обаче са неприложими в конкретния случай.

За процесния период са приложими Общите условия за продажба на топлинна енергия, одобрени с Решение № 0У-1 от 27.06.2016 г. на ДКЕВР, на основание чл. 150 ЗЕ, и публикувани във вестник "Монитор" на 11.07.2016 г., в сила от 12.08.2016 г.

Съгласно чл. 32, ал. 3 и чл. 33, ал. 2 от Общите условия клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 3 за потребеното количество ТЕ за отчетния период в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнася. Задължението за плащане на дължимата ТЕ при действието на ОУ от 2016 г. е срочно и забавата на клиента настъпва след изтичане на съответния 45 - дневен срок съобразно разпоредбата на чл.84 от ЗЗД, която предвижда, че когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му. За изпадане в забава не е необходимо нито обявяването на фактурите на интернет страницата на продавача, нито отправянето на изрична покана до длъжника за плащане.

С така изложените мотиви, съдът намира решението в обжалваните части за правилно, поради което следва да бъде потвърдено.

По отношение на подадената частна жалба:

С решението съдът е приел, че при цена на иска от 2139,43 лв., уважена част от 1956,62 лв. и отхвърлителна - 182,81 лв., ответникът дължи разноски на ищеца в размер на 84,86 лв. за заповедното производство и 1191,47 лв. за исковото производство.

С молба от 22.03.2021 г. адвокат Н. К. е поискала решението да бъде изменено в частта за разноските, като □ бъде присъдено адвокатско възнаграждение съразмерно на отхвърлената част от исковете. С атакуваното определение съдът е оставил без уважение молбата, като е приел, че отхвърлителната част е несъизмеримо малка в сравнение с уважената.

Съдът намира така постановеното определение за неправилно.

По делото е представен договор за правна защита, от който е видно, че адв.К. е предоставила безплатна защита на ответницата на основание чл.38,ал.1,т.2 от ЗА. Съгласно чл.38,ал.2 от ЗА в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата

страна да го заплати.

Законът не поставя изискване за това дали отхвърлителната част следва да бъде съизмерима с уважената, поради което на адв.К. ☐ се полага възнаграждение, съразмерно с отхвърлената част от иска, което възлиза на сума в размер от 25,63 лв.

С оглед изложеното, определението следва да бъде отменено, като решението бъде изменено в частта за разноските и в полза на адв.К. бъде присъдено възнаграждение по съразмерност за сумата от 25,63 лв.

Мотивиран от горното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение от 24.02.2021 г., постановено по гр.д.№ 57931, по описа на СРС за 2020 г., 62 състав, в частта, в която е признато за установено по реда на чл.422 от ГПК, че Л. М. Г. /починала в хода на процеса и заместена от своя наследник Г. Р. – дъщеря/ дължи на „Топлофикация София“ ЕАД сумата от 1765,05 лв. – за топлинна енергия и за дялово разпределение, ведно със законната лихва, считано от 30.09.2020 г. до датата на изплащане, както и сумата от 191,57 лв. – мораторна лихва за периода от 15.09.2018 г. до 18.09.2020 г.

ОТМЕНЯ определение от 19.04.2021 г., с което е оставена без уважение молба за изменение на решението в частта за разноските, КАТО ИЗМЕНЯ Решение от 24.02.2021 г., постановено по гр.д.№ 57931, по описа на СРС за 2020 г., 62 състав, в частта за разноските, като ОСЪЖДА „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК: ***** да заплати в полза на адв.Н. К. на основание чл.38,ал.2 от ЗА адвокатско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част от исковете, в размер на 25,63 лв.

Решението не подлежи на обжалване.

Решението, в частта, в която исковете са отхвърлени за разликата до предявения размер за главниците от 1887,36 лв. и до 252,07 лв. за мораторна лихва върху двете главници общо, не е обжалвано.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____